

Acesta este Otto.

Otto este un pui de pinguin
care are o misiune
foarte importantă...

Jill Tomlinson

🐾 citiți și celelalte cărți ale lui 🐾
Jill Tomlinson

Bufnița care se temea de întuneric
Gorila care voia să se facă mare

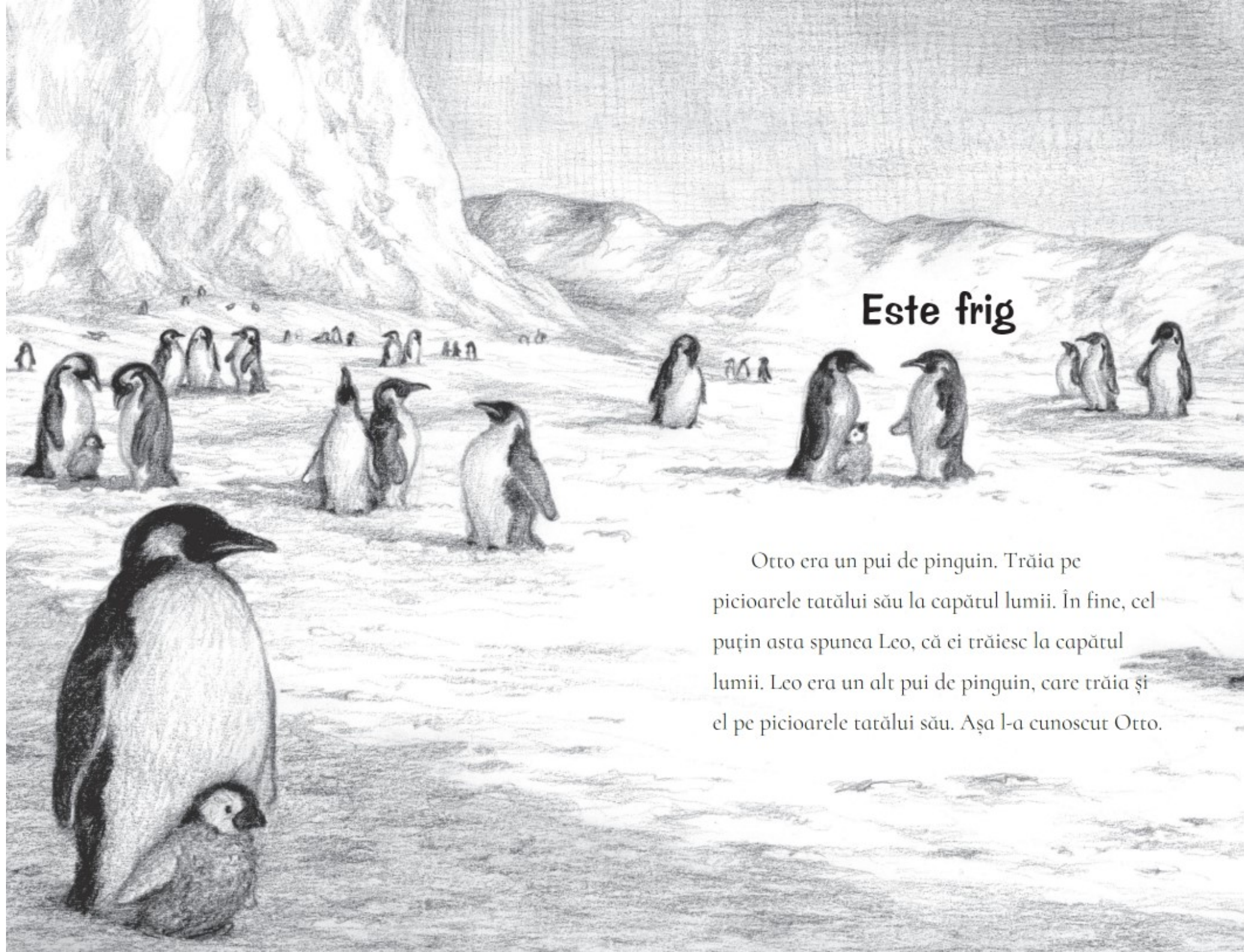
pinguinul
care voia
să afle mai multe

Ilustrații de PAUL HOWARD

Traducere din limba engleză de MARILENA IOVU

nemi

*Pentru David, care a fost în Antarctica, pentru soția lui,
Pat, și pentru băieții lor James, Peter, Mathew și, firește,
pentru Claudius*

Este frig

Otto era un pui de pinguin. Trăia pe picioarele tatălui său la capătul lumii. În fine, cel puțin asta spunea Leo, că ei trăiesc la capătul lumii. Leo era un alt pui de pinguin, care trăia și el pe picioarele tatălui său. Așa l-a cunoscut Otto.

Tații lor, Claudius și Nero, erau prieteni și când s-au oprit, cioc în cioc, să vorbească unul cu celălalt, Otto și Leo aproape că stăteau și ei cioc în cioc. Trebuiau să țipe puțin, fiindcă Claudius și Nero erau destul de grași, ca toți ceilalți pinguini, așa că burțile lor îi cam țineau la distanță pe Otto și Leo.

- De unde știi că suntem la capătul lumii? i-a strigat Otto lui Leo într-o dimineață.

- Tatăl tău i-a spus tatălui meu, a zis Leo. Tatăl tău știe totul.

- Ce spui? a strigat din nou Otto.

- Tatăl tău știe totul, a zăbierat Leo la el. Toți merg la Claudius când vor să afle ceva.

- Știu, a oftat Otto cu amărăciune. Eu n-apuc să-i zic o vorbă măcar!

- De ce faceți atâta gălăgie acolo jos? a întrebat o voce gravă de deasupra capetelor lor.

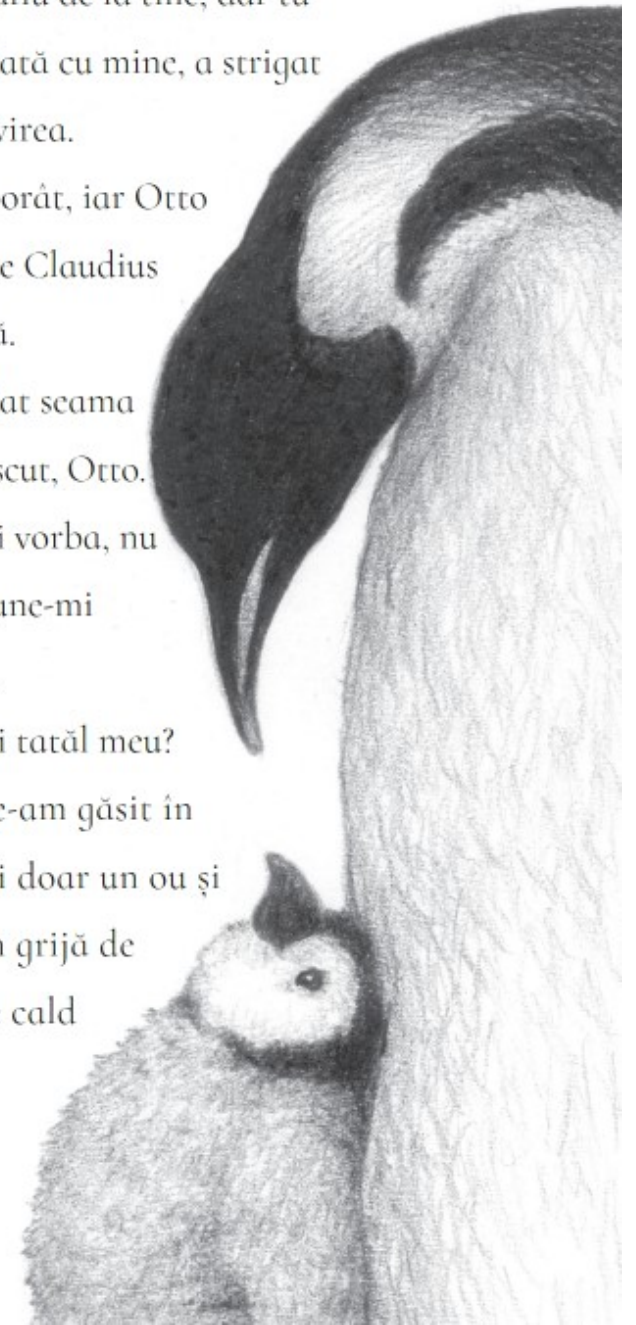
- O, tată, sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să le aflu de la tine, dar tu nu vorbești niciodată cu mine, a strigat Otto ridicând privirea.

Un cioc a coborât, iar Otto l-a privit în față pe Claudius pentru prima dată.

- Nu mi-am dat seama cât de mare ai crescut, Otto. Și, fiindcă tot veni vorba, nu sunt tatăl tău. Spune-mi Claudius, nu tată.

- De ce nu ești tatăl meu?

- Pentru că te-am găsit în zăpadă, când erai doar un ou și am hotărât să am grijă de tine și să-ți țin de cald până când

vei putea să ai grijă singur de tine.

- Dar asta înseamnă că tatăl meu nu m-a dorit?

- Of, nu a fost deloc așa. Probabil te-ai rostogolit de pe picioarele lui când nu era atent. Ouăle sunt chestii care se rostogolesc foarte ușor. Oricum, ești în siguranță acum, mă ai pe mine.

- Dar poate că am căzut de undeva, a zis îngrijorat Otto.

- De unde să cazii?

- De pe lume. Leo spune că stăm la capătul lumii.

- Asta cam așa e. Se numește Antarctica și este la Polul Sud. Dar de aici n-ai să cazii.

- De ce nu?

- Fiindcă așa spun eu. Ce altceva vrei să mă mai întrebii?

- Ce sunt eu?

- Un pinguin. Un pinguin imperial.

- Știu asta. Voiam să întreb ce e acela un pinguin.

- O pasăre. Acum trebuie să terminăm cu vorbăria și să ne alăturăm grămezii de pinguini, fiindcă vântul se întetește și în curând va fi foarte frig.

- În curând! a chițăit Otto. E frig tot timpul.

- Va fi și mai frig dacă nu te alături celorlalți pinguini. Haide.

Claudius merse târâș-grăpiș pe gheață până la ceilalți pinguini care stăteau deja adunați laolaltă pentru a-și ține de cald.

- Nu-i așa că suntem mulți? i-a strigat Otto lui Claudius.

- Țsta e un lucru bun, a răspuns acesta puiului de la picioarele lui, cu vocea lui puternică. Cu cât suntem mai mulți, cu atât ne va fi mai

cald. Hai, închide pliscul și cuibărește-te cât mai strâns lângă mine. Vine un ditamai viscolul.

Otto a făcut ce i s-a spus, dar îi era tare greu să-și țină pliscul închis. Voia să afle ce este acela un viscol.

Și chiar a aflat în curând. Vântul a devenit tot mai puternic și s-a făcut din ce în ce mai frig. Iar ninsoarea îi lovea din toate părțile. S-au strâns tot mai mult unul în celălalt pentru a-și ține de cald.

În scurt timp erau prea aproape. Otto a trebuit să deschidă pliscul și să strige:

- Claudius! Claudius! O să fiu storcit!

Nu putea să vadă capul lui Claudius, fiindcă era acoperit de zăpadă, dar o voce a răsunat prin șuierul vântului:

- Liniștește-te, Otto, stai între penele de sub burta mea. Acolo vei fi protejat. Și acum ține-ți pliscul închis până când îți spun eu că poți să-l deschizi.

Otto s-a ghemuit cât a putut sub burta lui Claudius, la adăpost de spatele pinguinilor din față și de cei care-l presau din toate părțile. Niciodată nu-i mai fusese atât de frig. Avea impresia că zăpada și vântul nu se vor mai opri niciodată. Dar n-a fost așa: vântul s-a domolit, iar pinguinii au început să se îndepărteze unii de

ceilalți. Când a avut loc să-și aplece capul, Claudius a strigat în jos:

- Otto, Otto, ești bine?

Otto a început să se foiască și a zis încet:

- Mmm, mmm, mmm.

- Ce-ai pățit? a întrebat Claudius îngrijorat.

Vorbește!

- MMM, MMM, MMM, a mormăit Otto cât a putut de tare.

Claudius era nedumerit. S-a aplecat cât a putut de mult, privindu-l pe Otto cu atenție.

- Te simți bine?

- MMMM.

Claudius a început să râdă.

- Înțeleg. E numai vina mea. Acum poți deschide ciocul.

- În sfârșit! a oftat ușurat Otto. E foarte greu să vorbești cu ciocul închis.

- Te cred, a spus Claudius. Măcar ai stat la căldură?

- Nu, n-a fost cald. Mi-e frig. Nu-mi place când îmi este frig.

- Nici nu m-așteptam să-ți placă. Dar trebuie să te obișnuiești, fiindcă noi trăim într-un loc rece.

- Nu am putea să locuim în altă parte?

- Nu.

Dar Claudius nu mai era îngrijorat din pricina lui Otto. Începi să te plângi doar atunci când te simți mai bine.

- Nu cred că mă voi obișnui vreodată cu frigul ăsta, a spus Otto.

- Ba o să te obișnuiești. Cât ești mic, îți țin eu de cald, dar când vei crește, o să fii acoperit cu un strat de grăsime, așa ca mine. Asta e de mare ajutor.

Otto s-a uitat în sus spre Claudius:

- Chiar o să fiu așa de gras ca tine?

- Da, toți pinguinii adulți sunt grași.

- Ce bine, zise Otto. Ei bine, presupun că o să mă obișnuiesc atunci.